

[Udenrigsministeren.]

Tysklands genforening. Men, tilføjer kansleren, ingen kan forlange, at forbundsregeringen i dag skal svigte sin Europa-politik eller erklære sig indforstået med, at en fællestysk regering på forhånd skal fravige denne linie. Han fremhævede i denne forbindelse, at den kommende tysk-allierede sikkerhedspagt ikke på nogen måde præjudicerer en eventuel fællestysk regerings udenrigspolitiske handlefrihed.

For det tilfælde, at genforeningen realiseres, sagde han, forudser sikkerhedspagten, den, der arbejdes med i øjeblikket, og som skal afløse den nuværende okkupationsstatut, en revision af alle de aftaler, Tyskland er gået ind på. Parlamentets ratificering af sikkerhedsaftalerne indebærer altså ingen fuldbårde kendsgerninger for en samlet tysk stat.

Adenauer slår altså fast — og det er meget betydningsfuldt —, at aftalen mellem forbundsrepublikken og vestmagterne intet vil foregribe med hensyn til genoprettelsen af Tysklands enhed. Hermed kan sammenholdes en udtalelse af den amerikanske udenrigsminister i en tale den 19. april: „Sovjetunionen vil gerne have tyskerne til at tro, at et forenet Vesteuropa udelukker muligheden af et samlet Tyskland. Men der eksisterer ikke nogen sådan modsætning.“ Mr. Acheson fortsætter: „Tyskland kan blive et forenet og et frit land og deltage som medlem på lige fod i de frie europæiske landes fællesskab, men et forenet Tyskland, afskåret fra forsvar af og sammen med de vestlige lande, ville ikke kunne være et frit Tyskland.“

Af en vis interesse er det, at dr. Adenauer dagen før interviewets udsendelse havde modtaget et senere offentliggjort brev fra det tyske socialdemokratiske leder, dr. Schumacher, der foreslår en fælles optræden fra forbundsregeringens og oppositionens side i spørgsmålet om besvarelsen af den russiske note af 9. april. Det bør efter dr. Schumachers opfattelse meddeles vestmagterne som regeringens og oppositionens enige standpunkt, at intet må lades uforsøgt for at fastslå, om noten åbner reelle muligheder for en tysk genforening, og at der derfor snarest må finde fremagtsforhandlinger sted. Det bør endvidere fremhæves, at en fortsat skriftlig drøftelse med sovjetregeringen af de enkelte punkter i dennes forslag ikke fører til noget og kun byder sovjetpropagandaen fordele. Dr. Schumacher peger på, at sovjetregeringen i sin sidste note har tilbudt at forhandle om gennemførelsen af frie, fællestyske valg, og foreslår, at man fra vesttysk

side fremlægger det af forbundsdagen i februar vedtagne valglovsforslag som arbejdsgrundlag og giver alternative forslag vedrørende valgkontrollen.

Det bør ikke være afgørende, om kontrollen udøves af De Forenede Nationers tyskskandskommission — som afvises fra russisk side — eller af et andet organ, men kun, at den effektivt sikrer valgenes frihed.

Alt i alt synes det, som om der på et vigtigt punkt er sket en tilnærmelse mellem den vesttyske regerings og oppositions syn på det sovjetrussiske forslag. Selvom det måtte vise sig, at enigheden ikke går så vidt, at den kan føre til det af dr. Schumacher foreslåede fælles vesttyske standpunkt, kan den stedfundne uddybning af det tyske syn på ønskeligheden af fremagtsforhandlinger næppe undgå at få en vis indflydelse på den allierede besvarelse af sovjetnoten af 9. april.

Jeg har omtalt disse udtalelser og denne udvikling i spørgsmålet om Vesttyskland så udførligt, fordi det utvivlsomt bliver sommerens store, afgørende spørgsmål, og fordi jeg dermed har villet give tinget og også den danske offentlighed en samlet redegørelse for, hvordan stillingen er i dag, hvordan udviklingen har været, og hvilke problemer der forestår. Det kan føles — jeg er fuldt vidende derom — noget langtrukket, men jeg tror, det er meget nødvendigt, at vi alle søger at sætte os så nøje som muligt ind i de problemer, der her er tale om.

Det er klart, at det endelige mål må være tysk enhed og ligeberettigelse med andre stater. Men jeg må bekende, at det er vanskeligt for mig at forstå, at Sovjetunionen med de erfaringer, den har høstet, in mente anser det for rigtigt at tilbyde en ordening, der gør det muligt for Tyskland allerede i dag på egen hånd at opbygge et nyt og uafhængigt militærvæsen og en rustningsindustri, som i tilfælde af et systemskifte i Tyskland ville kunne betyde en ny fare for freden i Europa. Hverken Hitlers tilhængere eller de gamle preussiske generaler skal jo være udelukket fra at medvirke ved oprettelsen af den tyske hær efter det russiske forslag.

Det er rigtigt nok, at også Atlantpagt-staterne mener, at Tyskland bør have militær. Vi anser dets deltagelse i Europas forsvar for uomgængeligt nødvendig, således som forholdene er i øjeblikket.

Men det mener vi for nærværende kun kan ske i form af en integration, en sammen-smeltning i en fælles europæisk hær, som led i en føderation. I dette omfang holder vi stadig fast ved linien fra 1947, som man